

1 Algemeen

Het Europees Verdrag betreffende sociale en medische bijstand met Bijlagen en Protocol betreffende de vluchtelingen van 11 december 1953 (Trb. 1954, 200) verplicht de Verdragsluitende Partijen de wederzijdse onderdanen op gelijke voet als eigen onderdanen recht te geven op sociale en medische bijstand.

Behalve Nederland zijn partij bij dit Verdrag en Protocol: België, Denemarken, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Ierland, Italië, Luxemburg, Malta (alleen bij het Verdrag), Noorwegen, Portugal, Spanje, Turkije, Het Verenigd Koninkrijk van Groot-Britannië en Noord-Ierland, IJsland en Zweden.

Oostenrijk
en
Cyprus
ontbreken /ESH
2

Praktisch belang

De bepalingen van het Verdrag zijn in het kader van de uitvoering van de Vreemdelingenwet slechts van betekenis voor houders van een vergunning tot verblijf. De Vreemdelingenwet verleent aan houders van een vergunning tot vestiging en vreemdelingen die als vluchteling zijn toegelaten een rechtspositie die tenminste even sterk is als die welke zij krachtens het Verdrag hebben.

2.1 Gevallen waarin het ontbreken van voldoende middelen van bestaan geen grond voor verblijfsbeëindiging is

De houder van een vergunning tot verblijf op wie het Verdrag van toepassing is mag niet worden uitgezet op de enkele grond dat hij bijstand geniet, indien hij gedurende een aaneengesloten periode van vijf jaren rechtmatig in Nederland heeft verbleven, ingeval hij dat grondgebied heeft betreden vóór het bereiken van de leeftijd van vijfenvijftig jaar, of gedurende tenminste tien jaren ingeval hij dat grondgebied heeft betreden na het bereiken van die leeftijd. Weigering van verlenging van de geldigheidsduur van een vergunning tot verblijf of intrekking van een vergunning tot verblijf op de in art. 12, onder b, Vw genoemde grond, dient derhalve in die situatie achterwege te blijven.

2.2 Waarborgen indien verblijfsbeëindiging wegens het ontbreken van voldoende middelen van bestaan kan plaatsvinden

De vreemdeling die bijstand geniet en die niet valt onder de onder 2.1 genoemde categorie mag op grond van het Verdrag slechts voor uitzetting in aanmerking komen indien:

- a. hij in een staat van gezondheid verkeert, die vervoer toelaat, én
- b. hij geen bijzondere band met Nederland heeft.

Teneinde een juiste toepassing van het Verdrag te verzekeren dienen de hoofden van plaatselijke politie, indien zij van oordeel zijn dat er - uitsluitend omdat de vreemdeling in het genot is van een uitkering op grond van de Bijstandswet - termen aanwezig zijn tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur, dan wel tot intrekking van een vergunning tot verblijf, verleend aan een nog niet vijf (resp. tien) jaren in Nederland verblijvende vreemdeling, die onderdaan is van een der bij het Verdrag aangesloten staten, terzake een bijzondere aanwijzing aan de Minister van Justitie te vragen door middel van formulier D 16.

3 Verblijfsbeëindiging op andere gronden

Het onder punt 2.1 en 2.2 gestelde laat onverlet de mogelijkheid om tot uitzetting over te gaan van een vreemdeling van wie de vergunning tot verblijf op andere gronden (met name inbreuk op de openbare orde) dan het niet meer beschikken over voldoende middelen van bestaan wordt ingetrokken c.q. van wie de geldigheidsduur van de vergunning tot verblijf op die andere gronden niet wordt verlengd.